

fa ni'ns fu i si no fos per aixó de la Festa Major, n' n'hauriem parlat. Ja vehuen. Per nosaltres vaigin a dormir tart o vaigin a dormir d'hora comtal tingan temps per venir a subscriurers a *Lliroia* tant contents, i carta blanca per restregar-se els ulls als que vaigin enrederits de son.

EL SIMBOL

Els Caramellaires del Roser

Quan els pardals comensavan les xerradissa entre'ls canyissars de la bassa del Molí i'l sol llustrejava tot just las cimallas de Solterra y de la Gabarra, ens trobarem aplegats, tots xiroys, els vistosos caramellaires del Roser ran a ran del muralló de l'era d'en Costa, donant el darrer asaig als goigs de la Verge i al esplet de corrandas amb que devien los fadrins festejar a las donzelles montanyanas, per mor de fer més galán aplega. Caigudas del campanar las cinch batalladas matinals, ens partirem en dugas colles a fi de voltar per oposadas direccions tota la parroquia. Els uns s'enfilaren cap a la Corneyal emportant-sen al noi Camas amb són violí grinyolaire, que tocava amb vera afició, encara que no's feia pas cárrech de que sacrificava las orelles dels filarmónichs del poble que se'l miravan sempre amb compassió. Els altres seguiren a n'en Serras, que amb la cornamusa a la espatlla, com un cabrit enflocat, i son típic corbatí vermell, devallava cap al sot de Mont-solí.

—A fe de neu que cad'any me passa lo mateix. En arribant la Pasca, me desoblido del feix d'anys que tragino al demunt, i'm sento jove, podè més jove que vosaltres!—deya'l vell Tica, boy arriscant la perillosa palanca de Fontfreda, per ahont s'escorra joganera i escumosa la riera de Montsolí; i plantantse al bell mitj,

afegí:

—Enguany comensarém per la Casica: os prometo bon recapte. Ja'm va avisar la Tona eixint de Missa'l diumenge passat; ¡ey! cal que afinéu las veus, perquè si no cantém pas com cal, diu que no més ens donarà'ls ous per la Mare de Deu, i nosaltres haurém d'anar a trencà'l dejuni a la casa Vella o a la Comtesa, perquè las casas qu'ara trobarém son pobricas i amb trevalls poden cumplir amb lo present pel Roser. Pro per xó jo hi vaig segur a la Casica perquè a la Tona la deixaré parada amb el rengle de corrandas que li vull endressar. Bé m'ho diu prou ella:—Refútrals de Tica! quan vens a caramellas, amb las tevas corrandotas me fas venir un formigó al cor, qu'en bona fe sembla talment que torni a n'aquell temps quan m'apuntalavas la porta—Amb aixó ja ho veyéu, nois; comenséu d'ensalivar perquè'l companatge anirá com cal.—

Amb aqueixa conversa, que'l rossinyols seguían, arribarem al portal de la Mastia bon punt una xamosa donzella regava las motas de flors de la finestra.

—Ahont tens la Padrina?—li cridá'l Tica

—Digali que surti, que n'hi porto un rengle que li plaurán molt.—

La noia tota avergonyida's ficá a dintre, en tant que la jovenalla's revoltava contra l'avi perquè'ls havia compromés fent retirar aquella poncella, com que las caramellas fossin pels vells.

—¡Ay, minyons, no sabría qué dirhi; a las altres casas ja os deixaré en pau; pro en aquesta haig de lluhirme. No os mancarán mossotas amb las que podréu donar aire al cor. Per una més o menys!.. Altrament, bé'm podéu donar un xich de player; i en demés, que no sabéu que *quan el Montseny blanqueja bogeja?* Ben clar ho canta l'adagi, encara que sé de sobras que a'n a mi'm teniu per un gat dels frares...—

Aixis s'anava escarrassant, fent dissipá'l mal humor de la jovenalla, quan la mestressa doná ordre de cantar las caramellas, que, com a la primera casa, eixiren llisas i flairosas com el devassall de falgueras i clapas de lliroia qu'engarlandavan la devallant de la turonada de las Clotas. Bon punt acabá la rescobla dels goigs:

Puig la vostra Senyoria
n'es la Verge del Roser,
que queya frescoya als cors dels senzills pagesos, las noyas del mas, pastoras y porqueirolas demanaren las corrandas, las desitjadas corrandas, en los que tots els caramellaires s'hi lluhiren, sobretot l'avi Tica que no las quedava pas á deure, com se sol dir, engegantne unas que feyan una má de blanch; y totas endressadas á la seva predilecta Tona, que hi espletava unas rialladas que ressonavan per tota la clotada, fent esglayar á la jovenalla de la casa que se la miravan ab estranyesa, com tement un arrel de follia.

Cansat y esgargamellat, deixá anar per fi de festa la darrera:

Si cantéu per las més jovas,
jo per l'avia cantaré,
qu'es la rosa més bonica
que floreix en el roser,

En Serras l'afiligranava de valent ab la cornamusa, engojant aquell rieral. Se'ns hi escorregué, sens adonárnosen, mitja horeta ben bona que'ns faria prou fretura per acanar la pujada de la Teyeda y devallar després a la Fábrega, ahont ens havíam de trobar ab la colla d'en Camas. Ens despedirem d'aquella gent, y ab alegria seguirem las casas que'ns tocavan fent compassos d'espera á la Comtesa, ahont el bo del Sagal ens tenia preparada bona breña, després per la Cau, Mascarbó, Las Auledas, masias de las més istoses, ahont contavan el jorn de caramellas com á festa memorable.

Al tombar lo Pla de las Are-